

John Sand:

W. K. K. 19/5-95 108704

En statspresidents tale

Den 8. mai i år holdt Frankrikes president Francois Mitterrand en tale under en statsakt i Berlin. Talen ble oversatt til tysk av nyhetsbyrået Reuter. "Forum"/Die Welt", Hamburg gjenga en forkortet versjon av talen. Presidenten sa bl.a., i norsk oversettelse :

" Dette er en av de siste handlinger jeg utfører i mitt embete, og jeg er stolt over at dette skjer her og hos dere. Dette er det minste jeg skylder Tyskland -Tyskland av idag, men også det Tyskland som fra alders tid er uløselig forbundet med Frankrike. Det varte mer enn 1000 år fra de to land erkjente dette som et faktum, til de sluttet seg sammen.

Vi har en lang vei bak oss. Vi må alltid ha klart for seg hvordan det for et halvt århundre siden kom til en oppbygning - eller gjenoppbygning av Europa. Dette er ikke bare et resultat av god vilje, men det har også sammenheng med at tidligere generasjoner hadde byrdene av to verdenskriger å bære.

Jeg tror jeg er en av de få blant dere - og det skal dere være ^{glad}for - som har opplevd den annen verdenskrig som soldat. Den 8. mai 1945 var jeg soldat i Paris. Dengang var jeg en ung mann. Kanskje vil dere vite hva jeg tenkte som 28-åring. Først kom det et tapt slag, deretter et vunnet, - mot hvem og hvorfor ? Slike spørsmål stilte man seg. Fienden fra igår er i dag vår venn. Er det et nederlag vi feirer ? Er det en seier spør jeg : hvilken seier ? Det var sannsynligvis en seier for friheten. Det var Europas seier over seg selv. I denne oppfatning er vi alle forenet.

Jeg er kommet til dere for å feire den 8. mai 1945. På samme måte er Tysklands President og Kansler kommet til Paris.

Når jeg tenker på at min ansvarsfulle tid som Frankrikes president snart ta slutt, minnes jeg menn som Schuman, Gasperi og Spaak. Etter den katastrofe de alle hadde gjennomlevd trakk de raskt følgende konklusjon : Fienden av i går er i dag vår venn.

Jeg vil idag avlegge regnskap, uten å ta stilling til om det var en seier eller et nederlag. Jeg satt i fengsel og hadde tapt alt - unntatt mitt navn. Hvordan kunne man bevare håpet, midt i Nazi-Tysklands 1000 års-rike ? Jeg beholdt håpet fordi jeg kjente tyskere.

Europapolitikken vil fortsette etter meg på samme måte som vi begynte den. Kanskje vil stilen bli forandret, men tilslutt vil nødvendighetene bestemme historien. Det vi har gjort må bli ført videre - og det vil også skje. Jeg gjentar hva jeg sa : Den første felles seier, det er Europas seier over seg selv.

I morgen vil man fortsette arbeidet med det ufullendte verk. Det blir aldri ferdig. Uenighet, rivalisering, kappestrid og mordlyst blir vi aldri ferdig med. Bare se på det som skjer midt i Europa, ikke så langt fra oss. Derfor er det nødvendig at ånden seirer. Ånden som er grunnlagt på kjempendes erfaring. Dette er det siste budskap jeg kan bringe dere.

Herr president ! Mine damer og herrer ! Det er dette jeg vil si dere : jeg er ikke kommet hit for å feire den seier jeg som franskmann gledet meg over i 1945. Jeg er ikke kommet for å snakke om nederlaget, fordi jeg har vært klar over at det tyske folk har sin styrke, sin dyd og sitt mot. Hos de tyske soldater som hadde så mange falne, bryr jeg meg ikke om hva slags uniform de bar. Heller ikke om ideene som bestemte deres ånd. De var tapre. De ofret sine liv for en dårlig sak, men hvordan de gjorde ^{det}er saken uvedkommende. De elsket sitt fedreland - dette må man ha for øye.

Vi skaper Europa, vi elsker våre fedreland. La oss bygge broer mellom fortiden og fremtiden. Da kan vi gi denne fredsånd videre til dem som kommer etter oss.

John Sand